

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyně Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: V. G., nar. X, státní příslušnost X, naposledy bydlícím na území ČR X, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce** se sídlem Kolářská 451/13, Opava, (dříve Ministerstvo práce a sociálních věcí se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2), o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 30.11.2010 č.j. 2010/88706-424,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR ze dne 30.11.2010 č.j. 2010/88706-424 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 5.808,- Kč k rukám Mgr. Radima Strnada, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce v Břeclavi č.j. 2130/10/BV ze dne 30.9.2010, kterým byl žalobce podle ust. § 141 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, dále také zákona, ve spojení s ust. § 52 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, uznán vinným ve věci spáchání přestupku, kterého se dopustil tím, že vykonával nelegální práci ve smyslu ust. § 139 odst. 1 písm. c) zákona, a to v době od 3.3.2010 do 16.9.2010, kdy vykonával práci pomocníka pro zaměstnavatele PARÁDA CZ, družstvo, se sídlem v Brně na

pracovišti Moraviapress a.s. se sídlem v Břeclavi, U Póny 3061, kdy vykonával práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání č.j. HKA-1827-2/2008 vydaným Úřadem práce v Hradci Králové, a to ve vztahu k pracovnímu zařazení, za což mu podle ust. § 139 odst. 3 písm. c) zákona byla uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč a podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V podané žalobě žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno v souladu s právními předpisy. Žalovaný jej ve smyslu § 93 odst. 1 ve vazbě na § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nevyzval k odstranění nedostatků, které spočívaly v absenci odůvodnění podaného odvolání tak, jak je stanoveno v § 82 odst. 2 správního řádu. Vzhledem k tomu, že žalovaný nevyzval žalobce k odstranění vad, rozhodl o podaném odvolání, aniž by zjistil skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Žalovaný měl žalobce vyzvat k odstranění vad a usnesením určit lhůtu k provedení úkonu, jenž by spočíval v doplnění odůvodnění podaného odvolání, což neučinil, a rozhodl pouze na základě podání, jež obsahovalo odstranitelné vady.

Žalobce má za to, že žalovaný nepostupoval v souladu s právními předpisy. Stejný názor zastává i Nejvyšší správní soud, naposledy se vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 11.3.2010 pod č.j. 9 As 61/2009-63, kde uvedl: „*Nejvyšší správní soud obdobně jako městský soud v napadeném rozsudku vychází z teze, dle které je odvolání jedním z procesních úkonů účastníka řízení, který směřuje vůči správnímu orgánu a z tohoto pohledu se nepochybně jedná o podání ve smyslu § 37 správního řádu a není důvodu uplatnit jiná pravidla pro případy, kdy podstatné předepsané náležitosti podání (odvolání) chybí. To platí tím spíše za situace, kdy je ve správním řádu výslovně vyjádřen vztah subsidiarity ustanovení druhé části Hlavy II. § 37 na odvolací řízení viz § 93 odst. 1 správního řádu, který stanoví, že pokud není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použítí obecná ustanovení hlav I. – IV., VI. a VII. druhé části správního řádu... Lze proto uzavřít, že co se týče odvolání žalobkyně, které bylo blanketní a neobsahovalo zákonem požadované odvolací důvody, bylo povinností správního orgánu vyzvat žalobkyni k odstranění těchto nedostatků a poskytnout jí k tomu přiměřenou lhůtu. To však v souzené věci nebylo učiněno, a proto městský soud zcela správně a v souladu s platnou právní úpravou i související judikaturou napadené rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.*“

Z uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

K žalobě se vyjádřil žalovaný a uvedl, že námitky v žalobě jsou pouze procesní. K těmto procesním námitkám se vyjádřil v tom smyslu, že se na tento případ závěry obsažené v citovaném rozsudku NSS nedopadají. Z těchto důvodů žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí a domnívá se, že námitky nejsou důvodné. Uvedl, že žalobce byl v odvolacím řízení zastoupen advokátem. U advokáta lze důvodně předpokládat, že zná právní předpisy, kterým se správní řízení řídí, a že tedy má větší a dostatečnou povědomost o náležitostech odvolání. Tato skutečnost vyplývá i z toho, že žalobce při podání odvolání věděl, že toto odvolání neobsahuje žádné konkrétní odvolací námitky, když pro jejich vytyčení si sám stanovil lhůtu. Z toho lze dovodit, že pokud si žalobce sám stanovil lhůtu pro doplnění náležitostí odvolání, byl dostatečně zpraven o tom, jaké náležitosti odvolání má mít, a proto byla výzva k jejich doplnění ze strany žalovaného (případně úřadu práce) nadbytečná. Žalobce nebylo nutno poučit o náležitostech odvolání a vyzývat jej k jejich doplnění, protože z jeho úkonu bylo zřejmé, že o náležitostech odvolání má dostatečnou povědomost. Z úřední

činnosti žalovaného je známo, že právní zástupce žalobce užívá v naprosté většině případů formu blanketního odvolání, přičemž nikoli výjimečně sám tato odvolání ve své stanovené lhůtě doplňuje. Pokud tedy zástupce žalobce svévolně někdy odvolání doplní a v jiném případě ne, dle názoru žalovaného takovéto účelové jednání zástupce žalobce nemůže již k tíži žalovaného.

Žalovaný dále uvedl, že by pro podání kasační stížnosti měla platit obdobní pravidla jako pro podání odvolání, ačkoli první institut je mimořádným opravným prostředkem ve správním soudnictví a druhá je řádným opravným prostředkem správního řízení. Žalovaný uvedl, že v případě, že podává kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze, rovněž využívá možnosti podat blanketní kasační stížnost, u níž si sám stanoví lhůtu k jejímu doplnění. Městský soud v Praze, ačkoli se dle názoru žalovaného jedná o zcela totožnou situaci jako v případě žalobce, nikdy žalovaného nevyzval k doplnění kasační stížnosti, přestože by tak dle výše uvedeného měl rovněž učinit. Žalovaný v této souvislosti odkázal na řízení ve věcech projednávaných pod sp. zn. soudu 1 Cad 139/2009, 1 Cad 123/2008 nebo 5Ca 10/2008. Dle názoru žalovaného by paradoxně mohlo docházet k situacím, kdy odvolání, které obsahuje jednu námitku, ovšem námitku nevztahující se k věci, by bylo posuzováno z hlediska této irelevantní námítky, kdežto u odvolání blanketního by se muselo vyzývat k doplnění námitek, přestože zákonnost napadeného rozhodnutí dle ust. § 89 odst. 2 správního řádu odvolací orgán přezkoumává vždy. Žalovaný z uvedených důvodů se domnívá, že nejsou dány relevantní důvody pro vyhovění žalobě. Navrhl proto, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl a účastníkům nepřiznal náhradu nákladů řízení.

Žalobce k podanému vyjádření žalovaného podal ještě repliku, v níž ještě odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14.4.2011 č.j. 9 Ca 102/2009-30, z něhož citoval, a uzavřel, že žalovaný zatížil správní řízení i napadené rozhodnutí podstatnou procesní vadou, když nevyzval k odstranění vad podání uvedením konkrétních odvolacích důvodů, přičemž tato procesní vada měla za následek nezákonné rozhodnutí. Reagoval rovněž na tvrzení žalovaného o podávání blanketních kasačních stížností a uvedl, že má zcela odlišné zkušenosti než žalovaný. Bývá vyzýván k doplnění kasačních stížností se lhůtou do jednoho měsíce. Odkázal v této souvislosti na anonymizované verze rozhodnutí NSS ve věcech vedených Městským soudem v Praze, na které odkázal žalovaný, s tím, že z odůvodnění těchto rozsudků NSS je zřejmé, že kasační stížnosti byly odůvodněny a NSS o nich nerozhodl, aniž by neznal konkrétní kasační námitky. Žalobce proto považuje argumentaci žalovaného za lichou, neboť sám podané tzv. blanketní kasační stížnosti odůvodnil a bylo rozhodováno o konkrétních kasačních námitkách. NSS nerozhodoval v žádném případě meritorně ve věci, aniž by znal konkrétní důvody, které vedly k podání kasační stížnosti.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále s.ř.s.).

Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas oba účastníci podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Městský soud v Praze po zhodnocení skutečností, které vyplývají z podané žaloby, z vyjádření žalovaného i z doloženého správního spisu, dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Žalobce namítal, že byl zkrácen na svých procesních právech. Není sporu o tom, že žalobce podal odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce v Břeclavi č.j. 2130/10/BV ze dne 30.9.2010, které neodůvodnil. Uvedl, že odvolání odůvodní ve lhůtě 15 dnů. Toto však neučinil.

Žalovaný žalobce k odstranění vad nevyzval a o odvolání rozhodl pak napadeným rozhodnutím.

Městský soud v Praze sdílí názor vyslovený ve shora citovaném rozsudku NSS ze dne 11.3.2010 č.j. 9 As 61/2009-63. V případě odvolání se jedná nepochybně o podání ve smyslu § 37 správního řádu, podle tohoto ustanovení je podání úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. Podle § 37 odst. 3 správního řádu, nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. V případě odvolání není důvod uplatnit jiná pravidla než pro případy, kdy chybí podstatné předepsané náležitosti podání. Pokud odvolání neobsahovalo zákonem požadované náležitosti, bylo povinností správního orgánu žalobce o chybějících náležitostech poučit a vyzval ho k tomu, aby náležitosti doplnil ve stanovené lhůtě. Dle názoru soudu na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobce v odvolání uvedl, že odvolání ve lhůtě 15 dnů sám doplní. Pokud tak neučinil a nebyl správním orgánem vyrozuměn, že odvolání je považováno za neúplné a je nutno ho doplnit, došlo k porušení zákona. Nic na tom nemění ani ta skutečnost, že žalobce byl zastoupen zástupcem z řad advokátů.

Městský soud v Praze dospěl proto k závěru, že v případě, že odvolání bylo blanketní a neobsahovalo zákonem požadované odvolací důvody, bylo povinností správního orgánu odvolatele vyzvat k odstranění těchto nedostatků a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu. V tomto případě k tomuto kroku nebylo přistoupeno a soud proto považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Odkazy účastníků řízení na postup soudu v případě podání blanketní kasační stížnosti nepovažuje soud za důvodné pro řešení otázky postupu správního orgánu v řízení podle správního řádu.

Soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil žalovanému podle ust. § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, který byl vysloven ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Městský soud v Praze v této věci ještě poukazuje na to, že od 1.1.2012 došlo podle ust. článku I. bod 87 zákona č. 367/2011 Sb. k úpravě § 141 odst. 4 zákona o zaměstnanosti tak, že namísto znění „správní delikty podle tohoto zákona v I. stupni projednává úřad práce“ bylo zařazeno „správní delikty podle tohoto zákona v I. stupni projednávají Státní úřad inspekce práce nebo oblastní inspektoráty práce.“ Podle článku II. bod 15 věta první a druhá zákona č. 367/2011 Sb. „kontroly a správní řízení ve věci uložení pokut za přestupky a správní delikty zahájené do dne nabytí účinnosti tohoto zákona krajskými pobočkami úřadu práce dokončí podle dosavadních právních předpisů příslušné oblastní inspektoráty práce. Správní řízení zahájená nebo vedená ministerstvem (t.j. Ministerstvem práce a sociálních věcí) do dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních právních předpisů Státní úřad inspekce práce.“ Na základě citovaných ustanovení přešla s účinností od 1.1.2012 působnost Ministerstva práce a sociálních věcí k vedení správních řízení, v nichž jsou projednávány správní delikty podle zákona o zaměstnanosti, na Státní úřad inspekce práce. Městský soud v Praze proto v tomto případě označil jako žalovaného správní orgán, na který přešla působnost správního orgánu, který ve věci rozhodl v posledním stupni. Znamená to, že na straně žalovaného je nyní Státní úřad inspekce práce (§ 69 s.ř.s.).

Soud rozhodl o nákladech řízení podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu byla přiznána náhrada nákladů spočívající v odměně advokáta. Odměna byla

přiznána podle § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za dva úkony právní služby, t.j. za převzetí a přípravu zastoupení a podání žaloby. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu byla přiznána 2x paušální náhrada hotových výdajů po 300,- Kč. Odměna ve výši 4.800,- Kč byla zvýšena o DPH ve výši 1.008,- Kč na celkovou částku 5.808,- Kč. Tuto částku hradí žalobci k rukám jeho právního zástupce žalovaný ve lhůtě stanovené ve výroku tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřipustná.

V Praze dne 31. března 2014

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně